

las je, wat binnen-in hem omging; nog een jaar of tien.... twintig — jeugd is zoo slordig met tijd! — en de wereld zou veroverd voor hem liggen; als altijd was het de bouwkunst, die aan de nieuwe menschheid haar monumentale uiting, haar stijl zou schenken. Neen, openbaren!

En iets nog lichters dan opgeruimdheid, een juichend jeugd- en vreugd-gevoel schoot plotseling in Huib omhoog — waarover hijzelf dan weer, in een donkerder gedachteflits, zich verwonderde. Gewoonlijk toch, in de laatste maanden, neigden zijn eenzame stemmingen meer naar het zwarte, het sombere over, drukte hem zorg. 't Was Liesje, zijn dochttertje. Trouwen wilde ze, en van hem weg. Trouwen — o, in volheid van liefde, van toewijding en geestdrift; met geen woord dan ook was hij er tegen-ingegaan! — trouwen met een jongen predikant, die van dat poovere domineestraktementje zou moeten bestaan. En was het dát nog alléén geweest, die armoede.... Maar het heerschzuchtige en eigengereide, de starre levenshouding van dien zoogenaamd deemoedigen jongen christen.... Dezer-dagen beroepen, ergens in den achterhoek van Drenthe, een bijna onbereikbare negorij.... Verdriet en zorgen — ergernis!.... En toch, en toch!.... Opzij nu met die dingen!.... Iets heerlijks was het, te leven in een tijd als deze, waarin eindlijk weer licht daagde, weer hoop opkwam, en een groot verlangen. Heerlijker misschien zelfs dan het ééns zou zijn, in de jaren der vervuldheid. Als je nu terugschouwde.... met tachtig was het eigenlijk al begonnen. Het woord had tooverwerk gedaan in Nederland. Vonken uitgeworpen, overal. Uit de opbloeiende kunstnijverheid bleek het frissche schoonheidsverlangen, de groeiende verdiepthed zooveler jonge menschen in het werk hunner handen en hunner liefde. Maar de ontwakende bouwkunst vooral werd de nieuwe glorie. Er zou iets uitgaan, opnieuw, van de lage landen bij de zee. Figuren als Mantringa stonden er borg voor. Een vreugde, een geluk, dezen opbloei te beleven.

Nog praatten zij wat. Over de plannen voor een architectuur-tentoonstelling, die mislukt waren. „Veel te vroeg ook immers,” riep Mantringa uit. „Wij beginnen pas. We hebben voorloopig nog wel wat anders te doen dan exposeeren! De straten en pleinen, de steden zelf moeten onze tentoonstellingen worden.”

Uitgestapt aan een huizenhoek van nieuwe stadswijk, terwijl wind en regen hen onmiddellijk weer fel op 't lijf vielen, konden de kameraden nog maar weinige schreden tezamengaan. Bij een volgenden hoek reeds namen zij afscheid, schudden elkander de hand, ondervindend een weldadig gevoel van kracht-door-saamhoorigheid in die aanraking en hun blik daarbij. En Huib liep door, in de aldichter geworden schemering, zich schrap zettende tegen de vlagen. Alleen gebleven onderging hij te sterker den versomberenden invloed der groeiende duisternis, bij storm en